

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

คัมเบลล์ แอล เทย์เลอร์ (W.L. Taylor) เป็นผู้คิดวิธีการโคลซขึ้นมา โดยยึดหลักจิตวิทยาของกลุ่มเกสตัลท์ (Gestalt) ซึ่งกล่าวถึงแนวโน้มของมนุษย์ที่สามารถทำให้รูปแบบที่คุ้นเคย แต่ไม่สมบูรณ์ให้สมบูรณ์ได้ เช่น มองเห็นวงกลมที่ไม่ติดต่อกันเป็นวงกลมที่สมบูรณ์ได้โดยการปิดช่องว่าง¹ เทย์เลอร์ได้นำหลักการนี้มาประยุกต์ใช้กับการสอนภาษาโดยให้อ่านข้อความซึ่งเว้นคำไว้เป็นช่วง ๆ โดยปกติจะเว้นระหว่างคำที่ 5 ถึงคำที่ 10 แต่ที่นิยมกันมากที่สุดคือคำที่ 5 คำที่ 6 และคำที่ 7² ผู้อ่านจะต้องคิดหาคำศัพท์มาเติมในช่องว่างที่เว้นไว้โดยการเดาเพื่อให้อ่านข้อความที่ให้อ่านนั้นสมบูรณ์ ซึ่งถือว่าเป็นการปิด (Closure) ของวงวานั้น ฉะนั้นคำว่าโคลซ (Cloze) จึงมาจากคำว่า Closure นั่นเอง

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

คอลลิน จี โรบินสัน (Colin G. Robinson) ได้กล่าวถึงวิธีการโคลซ ว่าใน ค.ศ. 1953 เทย์เลอร์ได้แนะนำให้ใช้วิธีการโคลซนี้ในการทดสอบความสามารถในการอ่านข้อความที่ใช้ในการทดลองครั้งแรกนั้น นำมาจากหนังสือเรื่อง "How to Test Readability" ของ Flesch ในการทดลองครั้งนี้ เทย์เลอร์ได้เปรียบเทียบขบวนการเกี่ยวกับการสอนแบบต่าง ๆ และพบว่าระบบต่าง ๆ ในการเว้นคำไม่ได้มีผลต่อการเรียงลำดับข้อความต่าง ๆ ที่นำมาให้อ่าน แต่จำนวนของช่องว่างที่เว้นมีผลต่อการแยกความ

¹ ภาวนา จันทวรรณ, "การใช้วิธีการโคลซแบบเจาะจงทัศนคติของคำในการเปรียบเทียบการอ่านเอาเรื่องภาษาไทย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517).

² Heaton, Writing English Language Tests, p. 122.

สามารถของผู้สอบมาก นอกจากนี้ยังได้พบว่าการใช้คะแนนครั้งหนึ่งต่อคำที่มีความหมายเดียวกันกับคำตอบที่ถูกต้องไม่ได้ทำให้เห็นความแตกต่างแต่อย่างใด ยิ่งกว่านี้สิ่งต่าง ๆ ที่จะทำให้เกิดความลำเอียงในการที่จะตัดสินว่าคำนั้นคำนี้ใกล้เคียงกับคำตอบหรือไม่นั้น ทำให้แบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบขาดประสิทธิภาพไป เทย์เลอร์ได้ทำการศึกษาและทดลองใช้วิธีการโคลซันหลายครั้ง และได้นำผลของการศึกษานี้ไปประกอบการเขียนวิทยานิพนธ์ปริญญาโทชั้นบัณฑิตศึกษา และผลงานจากการศึกษาของเทย์เลอร์นี้ได้เป็นแนวทางแก่ผู้วิจัยอื่น ๆ ในแนวเดียวกัน¹

ในระยะต้น ๆ บุคคลในวงการการสอนภาษาได้ใช้วิธีการโคลซันในการทดสอบความสามารถและความเข้าใจในการอ่าน เช่นเดียวกับเทย์เลอร์ แต่มีการประยุกต์วิธีการตัดคำโดยการทดลองหลาย ๆ วิธีแล้วสรุปผลงานออกมาเสนอต่อบุคคลในวงการเดียวกัน ในปัจจุบันบทบาทของวิธีการโคลซันที่มีต่อวงการภาษาได้เปลี่ยนไป วิธีการโคลซันไม่ได้ใช้ทดสอบความสามารถและความเข้าใจในการอ่านเท่านั้น แต่สามารถใช้ทดสอบสมรรถภาพรวมในการใช้ภาษาอีกด้วย จอห์น ออลเลอร์ (John Oller) เป็นผู้ให้แนวคิดที่จะใช้วิธีการโคลซันเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการทดสอบรวมเพื่อดูสมรรถภาพในการใช้ภาษา (Language proficiency) โดยได้แสดงความคิดเห็นว่า ปัจจุบันครูสอนภาษามีแบบทดสอบชนิดใหญ่ ๆ สำหรับให้เลือกร้อย 2 ชนิดคือ แบบทดสอบจุดภาษาหรือแบบแยกย่อย (Discrete-point tests) และแบบทดสอบรวม (Integrative tests) แบบทดสอบจุดภาษาที่ใช้กันส่วนมากนั้นคือแบบทดสอบเลือกตอบ (Multiple-choice test) ซึ่งยากแก่การเตรียมผู้ออกข้อสอบอาจจะผิดพลาดได้ง่าย ยิ่งกว่านี้แบบทดสอบนี้เสียเวลาในการเตรียมมาก ถ้าใช้ทดสอบในห้องเรียนจะไม่คุ้ม นอกจากจะใช้กับการทดสอบคนจำนวนมาก ๆ เท่านั้น ผิดจากการใช้แบบทดสอบรวมอันใดแก่ แบบทดสอบโคลซัน การเขียนตามคำบอก และการเขียนความเรียง ซึ่งเตรียมง่ายและสามารถปรับปรุงใช้ในห้องเรียนได้ดีกว่า นอกจากนี้

¹Colin G. Robinson, "Cloze Procedure : A Review,"

การใช้แบบทดสอบจุลภาษาส่วนใหญ่ก็ภาษาตามหลักโครงสร้าง (Structural Linguistics) ที่ถือว่าการทดสอบไวยากรณ์หรือทักษะต่าง ๆ ควรวัดครั้งละจุด แต่แบบทดสอบรวมยึดหลักที่ว่า การที่คนจะเรียนรู้ภาษาได้จะต้องเข้าใจระบบไวยากรณ์ของภาษานั้นอย่างชนิดที่เรียกว่ามองเห็นหรือเกิดขึ้นเองในสมองหรือจิตใจ (Psychological real grammar) เมื่อจะทำการทดสอบก็ต้องทดสอบสมรรถภาพอันนี้ โดยทำให้ไวยากรณ์นั้นแสดงออกมาในรูปของการกระทำ คือทำให้เห็นขบวนการต่อเนื่องของคำพูดซึ่งใช้สื่อสารได้ สมรรถภาพในการเข้าใจภาษาอย่างลึกซึ้งตามนัยของออลเลอร์นี้ตรงกับความหมายของคำว่าสมรรถภาพรวม (Global proficiency) ของเบอร์นาร์ด สปอลสกี (Bernard Spolsky) และจอห์น เอ อัพเชอร์ (John A. Upshur) ซึ่งใช้พูดถึงความสามารถอย่างลึกซึ้งในการใช้ภาษา
 นั้นเอง¹

แบบทดสอบรวมตามนัยของออลเลอร์ซึ่งที่กล่าวมาข้างต้น รีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ (Rebecca M. Valette) เรียกว่า "Global Language Tests" ไขว้วัดความสามารถในการที่จะเข้าใจและใช้ภาษาในข้อความที่ให้ ตัวอย่างเช่น การเขียนตามคำบอกจากข้อความที่ไม่เคยเห็นมาก่อน การอ่านตามวิธีการโคลซ และแบบทดสอบใด ๆ ที่นักเรียนจะต้องแสดงความรู้ความสามารถในการที่จะสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจ²

ลักษณะของแบบทดสอบในความหมายเดียวกันนี้ ออลเลอร์ได้เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า "แบบทดสอบเชิงปฏิบัติ" (Pragmatic tests) ซึ่งสามารถใช้แทนคำว่า "แบบทดสอบรวม" (Integrative tests) ได้เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบรวมเป็นแบบทดสอบที่ใช้ได้ในเชิงปฏิบัติ (Pragmatic) เพราะเป็นวิธีการที่ทำให้ผู้เรียนได้แสดงออกถึงการเรียบเรียงหรือประมวลสิ่งต่าง ๆ ที่ใช้ในภาษาโดยนำมาสัมพันธ์กันให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์

¹Oller, "Language Testing Today : An Interview with John Oller," pp. 22-27.

²Rebecca M. Valette, Modern Language Testing (New York : Harcourt, Brace, and Jovanovich, 1977), p. 12.

ของภาษานั้น ๆ แบบทดสอบโคลซเป็นแบบทดสอบหนึ่งที่สนับสนุนวิธีการนี้ เพราะผู้สอบจะต้องคิดหาคำที่เหมาะสมและสัมพันธ์กับความเป็นจริง เหตุการณ์ วัฒนธรรมหรือสิ่งอื่น ๆ ซึ่งถูกกำหนดไว้โดยความเกี่ยวพันของลักษณะภาษาในข้อความที่ให้ แบบทดสอบโคลซนั้นนอกจากจะเป็นลักษณะที่เป็นข้อเขียนแล้ว ยังมีแบบที่ใส่ทดสอบการพูดและการฟัง (Oral cloze) ซึ่งทำได้โดยบันทึกข้อความที่ต้องการทดสอบลงในเทปบันทึกเสียง เมื่อถึงคำที่ต้องการให้ผู้สอบเติม ผู้อ่านอาจจะอ่านหมายเลขข้อสอบ (Items) ไปตามลำดับ หรือเพียงแต่เว้นค่านั้น ๆ ไว้โดยไม่อ่าน หรืออาจจะหยุดอ่านแล้วเฝ้าเวลาผู้สอบเติมคำตอบลงไปก่อน แล้วจึงอ่านคำตอบที่ถูกต้องให้ฟัง แล้วจึงอ่านข้อความต่อไป อย่างนี้เป็นต้น¹

คุณสมบัติของแบบทดสอบโคลซ

คอลลิน จี โรบินสัน (Colin G. Robinson) ได้อธิบายความหมายของศัพท์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับแบบทดสอบโคลซไว้ดังนี้

คำว่า "ข้อ" ในแบบทดสอบโคลซ (Cloze item) ได้แก่ช่องว่างที่เว้นไว้ให้ผู้สอบเติมคำตอบไป ปกติแล้วช่องที่เว้นไว้แต่ละช่องมีความยาว (Length) เท่ากัน ไม่มีการเติมเครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation) ลงในช่องว่างยกเว้นเครื่องหมาย (Apostrophe) ซึ่งรวมอยู่ในคำที่จะเติมนั้น

คำตอบในแบบทดสอบโคลซ (Cloze response) ได้แก่สิ่งที่ผู้สอบเขียนหรือไม่ได้เขียนลงไปในแต่ละข้อ (Cloze item) ปกติแล้วมักจะถือว่าคำตอบที่ตรงกับคำตอบในต้นฉบับ (Original text) เท่านั้น เป็นคำตอบที่ถูกต้อง

แบบทดสอบโคลซ (Cloze test) ได้แก่ แบบทดสอบที่รวมเอาข้อต่าง ๆ (Cloze items) ไวด้วยกัน ปกติแล้วแบบทดสอบฉบับหนึ่ง ๆ จะมีอยู่ 50 ข้อ

วิธีการโคลซ (Cloze procedure) ได้แก่ หลักเกณฑ์ในการสร้างแบบทดสอบโคลซ

¹ John W. Oller, Jr., Language Tests at School (London : Longman Group, 1979), pp. 38-45.

ความสามารถในการอ่าน (Cloze readability) ได้แก่ จำนวนคำตอบที่
ถูกต้องตลอดทั้งข้อความที่ให้อ่าน (Passage)¹

นอกจากนี้ออลเลอร์ ได้ชี้ให้เห็นจุดเด่น ๆ ซึ่งเป็นคุณสมบัติของแบบทดสอบโคลซ
ซึ่งจะชอนำมากล่าวเพิ่มเติมเฉพาะที่สำคัญ ๆ ดังนี้

1. แบบทดสอบโคลซไม่เหมือนกับแบบทดสอบที่ให้ผู้สอบเติมคำลงในประโยคแต่ละ
ประโยคตามที่เคยเห็นทั่วไป แต่ประโยคต่าง ๆ ในแบบทดสอบโคลซนี้ จะต้องมีความ
เนื่องกันไปจนจบข้อความ
2. การเติมคำในช่องว่างให้ข้อความนั้น จะทำได้โดยอาศัยคำซ้ำซ้อน
(Redundancy) จากเนื้อความที่ต่อเนื่องกันในข้อความที่ให้และความเข้าใจในระบบของ
ภาษานั้น ๆ ของผู้สอบ
3. แบบทดสอบโคลซสามารถทดสอบความเข้าใจและการใช้ภาษาเกี่ยวกับเวลา
(Temporal) การลำดับข้อความและการวางตำแหน่งอันเหมาะสมของคำที่เติมในข้อความ
ที่ให้อ่าน
4. วิธีการโคลซเป็นวิธีการวัดความสามารถในการอ่านได้อย่างแม่นยำและมี
ความเชื่อถือได้สูงกว่าวิธีการอื่น
5. คะแนนจากการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบโคลซ สามารถใช้ประเมินผล
ประสิทธิภาพในการเรียนการสอนได้
6. คะแนนจากการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบโคลซสามารถใช้ประเมินพฤติกรรม
ในการเรียนของนักเรียนได้²

ชนิดของแบบทดสอบโคลซ

อลเลอร์ (Oller) ได้สรุปชนิดต่าง ๆ ของแบบทดสอบโคลซตั้งแต่คนมาจนถึง
ปัจจุบันดังนี้

1. แบบกำหนดสัดส่วนตายตัว (Fixed-ratio method) แบบนี้เป็นแบบที่
กันแพร่หลายที่สุด และใช้ในการวิจัยมากที่สุดด้วย การสร้างแบบทดสอบแบบนี้มีวิธีการดังนี้คือ

¹Robinson, "Cloze Procedure : A Review," p. 130.

²Oller, Language Tests at School, pp. 375-377.

ตัดคำในข้อความที่ใหญ่ ๆ คำที่ต้องการ เช่น ทุก ๆ คำที่ 5 อัตราส่วนก็เป็น 1 : 5 เป็นต้น โดยวิธีนี้ จำนวนคำถูก (Exact words) หรือคำใกล้เคียงซึ่งเป็นที่ยอมรับ (Contextually appropriate words) ก็จะเป็นเครื่องชี้บอกความสามารถของผู้สอบในการเรียบเรียงถ้อยคำในข้อความที่ใหญ่หรือ ถ้าหากข้อสอบนั้นมีข้อความ (Passages) ใหญ่หลายเรื่อง ก็อาจจะประเมินผลจากความเข้าใจในข้อความแต่ละเรื่องของผู้สอบทั้งหมด โดยพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของคะแนนรวมทั้งหมด หรืออีกวิธีหนึ่งอาจจะเอาคะแนนของแต่ละข้อมาเปรียบเทียบกันก็ได้

2. แบบไม่กำหนดสัดส่วนตายตัว (Variable-ratio method) แทนที่จะตัดคำเป็นสัดส่วนตายตัวเหมือนแบบแรก แบบนี้กลับใช้วิธีการเลือกตัดคำเฉพาะที่ต้องการจะวัด เช่น ตัดเฉพาะคำที่มีความหมายในตัวเอง ซึ่งได้แก่ คำนาม (Nouns) คำกริยา (Verbs) คำคุณศัพท์ (Adjectives) คำกริยาวิเศษณ์ (Adverbs) เป็นต้น หรืออีกวิธีหนึ่ง อาจจะเว้นเฉพาะคำที่ทำหน้าที่ตามหลักไวยากรณ์ (Function words) เช่น คำบุพบท (Prepositions) คำสันธาน (Conjunctions) คำนำหน้านาม (Articles) ฯลฯ

3. แบบผสม แบบนี้อาจจะใช้วิธีการจากแบบที่ 1 ความคุ้นเคยกับวิธีการของผู้ออกข้อสอบ ว่าที่ใดสมควรจะตัดออก แบบนี้มักจะใช้ในการสอบในชั้นเรียน (Classroom testing) ทั่วไป แทนที่จะใช้วิธีนับแล้วตัดคำที่อยู่ในลำดับที่ตายตัว ก็ใช้วิธีการนี้แค่เป็นแนวทางในการตัดคำเท่านั้น แต่ถ่วงเอียงตัดไปตรงกับคำที่ยากเกินไปสำหรับผู้สอบ เช่น คำเฉพาะ (Proper nouns) วันที่ (Dates) หรือคำอื่น ๆ ก็ข้ามไปเลย¹

การตรวจให้คะแนน

ได้มีผู้ทำการทดลองหาวิธีการตรวจให้คะแนนสำหรับแบบทดสอบโคลงนี้หลายคน ขอสรุปวิธีการและข้อคิดเห็นจากงานเขียนของออลเลอร์ (Oller) ดังนี้

¹Oller, Language Tests at School, pp. 345-346.

1. โทคะแนนเฉพาะคำตอบที่ถูกตรงตรงกับต้นฉบับ (The exact word method) วิธีนี้เป็นวิธีที่เทย์เลอร์ (Taylor) ใช้โดยให้เหตุผลว่า ความสามารถของผู้อ่านในการที่จะเติมคำที่ตรงกับผู้ออกข้อสอบต้องการ จะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นระดับของความสัมพันธ์ระหว่างระบบภาษาของผู้สร้างแบบทดสอบและของผู้อ่าน

2. โทคะแนนคำที่มีความเหมาะสมหรือใกล้เคียง (Contextual appropriateness) ภาย วิธีนี้อูโลมิใหญ่ตรวจให้คะแนนแก่คำซึ่งสามารถเติมในช่องที่เว้นไว้ได้อย่างเหมาะสม คือเหมาะสมทั้งทางหลักไวยากรณ์และความหมาย แม้ไม่ตรงกับคำที่ผู้ออกข้อสอบระบุไว้ การที่จะพิจารณาว่าคำนั้น ๆ จะเหมาะสมหรือไม่นั้น ให้ทำดังนี้คือ เมื่อเห็นว่าคำนั้นไม่ใช่คำที่ถูกตรงตามต้นฉบับ (Exact word) ให้ดูว่าไปกันได้กับคำข้างเคียงหรือทำให้ใจความเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมากน้อยเพียงไร ถ้าไม่มีปัญหาให้ถือว่าคำนั้นถูกสมควรให้คะแนน

3. การให้น้ำหนักแก่ระดับความเหมาะสม (Weighting degrees of appropriateness) ในกรณีที่คำตอบหนึ่งรู้สึกว่าจะมีความเหมาะสมกว่าคำตอบอื่น ๆ มีวิธีการที่จะพิจารณาอยู่ 2 วิธีคือ วิธีแรกให้คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างชนิดของความคิดที่มีต่อความสัมพันธ์ทางคำในข้อความที่ให้ ส่วนวิธีหลังให้เปรียบเทียบกับคำตอบขอเดียวกันของผู้สอบที่เป็นเจ้าของภาษา (Native speakers)

สำหรับวิธีแรกนั้นต้องมีการวิเคราะห์ข้อความที่ให้โดยผู้คิดเป็นบรรทัด ๆ ไป และพิจารณาคำที่เติมเข้ามานั้นผิดหลักเกณฑ์มากน้อยเพียงใด แม้ผิดเฉพาะจุดก็อาจจะทำให้ผิดไปถึงประโยคอื่น ๆ ได้ และบางทีคำตอบอาจจะเหมาะสมกับเนื้อเรื่องในข้อความ แต่ไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์เฉพาะจุดที่ต้องเติม เช่น การใช้รูปพหูพจน์ ในที่ที่ต้องใช้นามที่นับไม่ได้ ดังตัวอย่างที่นักเรียนเขียนว่า 'The peoples of the world' ผู้ตอบใช้ 'peoples' เติมลงในช่องว่างซึ่งควรจะเติมคำว่า 'people' อันที่จริงแล้วถ้าจุดนั้นต้องการพูดถึงกลุ่มของคน (Group of people) คำว่า 'peoples' ก็ถูก แต่ถ้าต้องการพูดถึงบุคคลโดยส่วนรวมแล้ว ต้องใช้คำว่า 'people' จึงจะถูก ฉะนั้นผู้ให้คะแนนจะต้องคำนึงถึงเนื้อเรื่องอันเป็นส่วนรวมของข้อความที่ให้เป็นสำคัญ แมว่าคำตอบที่เติมเข้ามานั้นอาจจะผิดรูปคำ (Morphological form) ไป

มาตรฐานในการให้คะแนนสำหรับความเหมาะสม (Appropriateness)

ใช้หลักการพิจารณาจากตัวอย่างต่อไปนี้

สมมุติว่าข้อ 3 ของข้อความเกี่ยวกับ โจและปัญหาของเขา (Joe and his problems) มีใจความว่า 'His _____ started before he even left home'

คำตอบอาจจะออกมาในรูปแบบและกรณีต่าง ๆ ซึ่งจะเรียงลำดับความถูกต้องได้ดังนี้

- ก. คำตอบที่ถือว่าดีที่สุดถูกต้องตรงกับต้นฉบับคือ 'problems'
- ข. คำตอบที่ถือว่าดีรองลงมา คือคำตอบที่เป็นคำที่มีความหมายเหมือนกับคำตอบจริง (Synonym) ซึ่งได้แก่ 'difficulties'
- ค. คำตอบที่ดีรองลงไปอีก อาจจะเป็นคำตอบซึ่งรักษาเนื้อหาของข้อความไว้แต่ใช้รูป (Form) ที่ผิด เช่น ใช้คำว่า 'bewildering' แทนคำว่า 'bewilderment' เป็นต้น
- ง. คำตอบที่เหมาะสมกับเนื้อหาของเฉพาะจุด แต่ไม่เหมาะสมกับเนื้อหาของตลอดเรื่อง เช่น คำว่า 'methods' เป็นต้น
- จ. คำตอบที่ถือว่าดีร้ายแรงก็คือคำตอบที่ไม่เหมาะสมทั้งเนื้อหาของเฉพาะจุดและเนื้อหาของตลอดเรื่อง เช่น คำว่า 'before' เป็นต้น

ถ้าคะแนนเต็มเป็น 4 ก็ควรให้แก่คำตอบที่ตรงกับคำตอบที่ถูกต้องตรงกับต้นฉบับ (Exact word) เช่น ข้อ ก. ให้ 3 คะแนนสำหรับคำตอบที่เหมาะสมอย่างสมบูรณ์ แต่ไม่ใช่คำตอบที่ถูกต้องตรงตามต้นฉบับอย่างในข้อ ข 2 คะแนนสำหรับกรณีข้อ ค 1 คะแนนสำหรับกรณีข้อ ง และศูนย์สำหรับกรณีข้อ จ หรืออาจจะให้กรณีข้อ ค และกรณีข้อ ง มีน้ำหนักคะแนนเท่ากันก็ได้ อย่างถ้าคะแนนเต็ม 2 อาจจะให้คะแนนได้ดังนี้ 2 คะแนนสำหรับข้อ ก หรือ ข 1 คะแนน สำหรับข้อ ค หรือ ง และศูนย์สำหรับข้อ จ เป็นต้น¹

สำหรับวิธีที่สองนั้น เป็นวิธีการให้คะแนนแก่ผู้สอบที่เป็นชาวต่างประเทศ โดยยึดความสามารถในการทำข้อสอบของผู้สอบที่เป็นเจ้าของภาษาเป็นหลัก ผู้ที่เสนอแนะการคิดคะแนนสำหรับแบบทดสอบโคลซ โดยวิธีนี้คือ ดี เค คาร์เนล (D.K. Darnell) ซึ่ง

¹oller, Language Tests at School, pp. 367-375.

ได้สร้างแบบทดสอบโคลซึ้นมาชุดหนึ่งให้นักศึกษาที่เป็นเจ้าของภาษาทำ โดยตั้งสมมติฐานว่า คำตอบที่ได้จากนักศึกษากลุ่มนี้จะเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนนแก่คำตอบของนักศึกษาที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาซึ่งได้ทำแบบทดสอบอันเดียวกัน คาร์เนลได้ให้ข้อคิดเห็นว่คำตอบใดที่นักศึกษาเจ้าของภาษาทำได้ถูกต้องมากกว่าควรมีน้ำหนักในการให้คะแนนแก่นักศึกษาที่ไม่ใช่เจ้าของภาษามากกว่าคำตอบที่มีผู้ทำถูกน้อย¹

4. การตีความจากคะแนนและคำตอบในกระดาษคำตอบ (Interpreting the scores and protocols) คะแนนและคำตอบที่ปรากฏอยู่ในกระดาษคำตอบสามารถที่จะบอกความสามารถทางภาษาในด้านต่าง ๆ ของผู้สอบได้ เช่น ความสามารถในการอ่าน หรือความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่กำหนดให้ตามระดับความยากง่าย และความสามารถในการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา เป็นต้น หรือแม้กระทั่งสามารถที่จะประเมินผลสัมฤทธิ์ของวิธีการสอนของครูได้โดยดูจากคะแนนของผู้สอบทั้งกลุ่ม นอกจากนี้ยังทำให้ผู้ตรวจทราบว่าผู้สอบแต่ละคนมีขอบพร่องในด้านใดบ้าง²

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ไคกล่าวมาแล้วในข้างต้นว่ามีบุคคลต่าง ๆ ได้ทดลองนำวิธีการโคลซึ้นมาใช้ในวงการภาษา และในระยะแรก ๆ ที่รู้จักวิธีการนี้ ส่วนมากมักจะใช้แบบทดสอบโคลซึ้นในการทดสอบอ่าน แต่ต่อมาก็มีผู้ทำการพัฒนาวิธีการสร้างแบบทดสอบโคลซึ้นให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และในระยะหลัง ๆ นี้ได้มีผู้ทดลองใช้แบบทดสอบโคลซึ้นในการทดสอบทักษะและความสามารถทางภาษาในด้านต่าง ๆ ดังจะกล่าวถึงงานวิจัยแต่ละประเภทดังต่อไปนี้

¹D.K. Darnell, "The Development of an English Language Proficiency Test of Foreign Students Using a Clozentropy Procedure," Language Learning 22 (June, 1972) : 1-14.

²Oller, Language Tests at School, pp. 367-375.

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

ใน ค.ศ. 1956 วิลสัน แอล เทย์เลอร์ (Wilson L. Taylor) ได้ทดลองนำแบบทดสอบโคลซมาทดสอบความสามารถในการอ่านของผู้ที่กำลังฝึกงานอยู่ที่ฐานทัพอากาศแซมป์สัน (Sampson Air Base) ในนิวยอร์ก พบว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบโคลซและจากแบบทดสอบความเข้าใจมีค่าสูง แสดงว่ามีคุณสมบัติในการวัดผลเท่าเทียมกัน¹

ใน ค.ศ. 1962 เอ็ม ฟรีดแมน (M. Friedman) ได้ใช้แบบทดสอบโคลซกับนักศึกษาต่างประเทศในมหาวิทยาลัยฟลอริดา ผลปรากฏว่าวิธีการโคลซสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการสอนอ่านสำหรับนักเรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาของตนเองได้²

ใน ค.ศ. 1972 เจมส์ อี สวอล์ม (James E. Swalm) ได้ทำการวิจัยโดยใช้แบบทดสอบโคลซวัดความเข้าใจในการอ่านออกเสียง อ่านในใจ และการฟังของนักเรียนเกรด 2-เกรด 4 เกรดละ 108 คน รวมทั้งสิ้น 324 คน นักเรียนแต่ละเกรดได้อ่านเนื้อเรื่องที่เหมาะสำหรับตนและเนื้อเรื่องที่ใช้ในการอ่านในใจ อ่านออกเสียงและฟังเป็นเนื้อเรื่องอันเดียวกัน ผลปรากฏว่านักเรียนสามารถเข้าใจการอ่านได้ดีกว่าการฟัง ถ้าความสามารถในการอ่านของนักเรียนคนนั้นสูงกว่าระดับความยากของข้อความที่อ่าน แต่ความสามารถในการอ่านของนักเรียนอยู่ในระดับเดียวกันกับความยากของข้อความ ผลของความเข้าใจอันเกิดจากการอ่านออกเสียง อ่านในใจ และการฟังจะมีเท่า ๆ กัน และถ้าความสามารถในการอ่านของนักเรียนต่ำกว่าระดับความยากของข้อความ นักเรียนจะมีความเข้าใจในการฟังมากกว่าการอ่านในใจและยังมีแนวโน้มที่แสดงให้เห็นว่าสำหรับนักเรียนเกรด 2 และ

¹Wilson L. Taylor, "Cloze Procedure : A New Tool for Measuring Readability," Journalism Quarterly 30 (Fall, 1953) : 415-433.

²M. Friedman, "The Use of the Cloze Procedure for Improving the Reading Comprehension of Foreign Students at the University of Florida," Dissertation Abstracts International, 25 (1964) : 3420-3421.

เกรด 4 นั้น ถ้าเป็นนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำกว่าเกณฑ์ปกติแล้ว จะมีความสามารถในการเข้าใจในการฟังสูงกว่าการเข้าใจในการอ่าน และมีความเข้าใจในการอ่านออกเสียงสูงกว่าการอ่านในใจ¹

ในปีเดียวกันนี้ ชาร์ล เอคการ์ กัสคอต (Charles Edgar Guscott) ได้ทำการประเมินผลการใช้แบบฝึกหัดโคลซเพื่อวัดความเข้าใจในการอ่านแบบเรียนสังคมศึกษา และเพื่อคุณสมบัติในการอ่านจากแบบทดสอบมาตรฐาน ผลของการวิจัยพบว่าแบบฝึกหัดโคลซช่วยให้คะแนนสัมฤทธิ์ผลในการอ่านจากแบบทดสอบมาตรฐานสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ แต่ไม่ได้ทำให้คะแนนความเข้าใจในการอ่านจากแบบทดสอบโคลซเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ²

นอร์มา เนล โฟเบียน (Norma Nell Faubian) ก็เป็นอีกผู้หนึ่งที่ทำการศึกษาใน ค.ศ. 1972 โดยสร้างแบบฝึกหัดโคลซจากหนังสือแบบเรียนสังคมศึกษามาใช้ฝึกความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนเกรด 4 พบว่าความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่ฝึกการอ่านด้วยแบบฝึกหัดโคลซไม่มีความแตกต่างไปจากนักเรียนที่ฝึกการอ่านด้วยข้อความที่สมบูรณ์³

¹James E. Swalm, "Comprehension of Oral Reading, Silent Reading, and Listening Comprehension Assessed by Cloze," Dissertation Abstracts International 32 (January, 1972) : 3578-A.

²Charles Edgar Guscott, "The Effect of Cloze Procedure Exercises on the Improvement of Reading Achievement and of Reading Comprehension of Selected Sixth-Grade Students," Dissertation Abstracts International 32 (January, 1972) : 3861-A.

³Norma Nell Faubian, "The Effect of Training in the Use of Cloze on the Ability of Fourth Grade Pupils to Gain Information from Writing Discourse," Dissertation Abstracts International 32 (February, 1972) : 4486-A.

สำหรับในประเทศไทยได้มีผู้นำวิธีการโคลซมาไซ์ทำการวิจัยเกี่ยวกับการอ่านทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษดังนี้

ใน ค.ศ. 1972 (พ.ศ. 2515) เจ บี รุฟเนอร์ (J.B. Ruffner) ได้นำวิธีการโคลซมาไซ์กับนักเรียนไทยระดับประถมศึกษาปีที่ 2 ถึงประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่าวิธีการโคลซสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในภาษาไทย เพื่อวัดความสามารถในการอ่านสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ ได้¹

ใน พ.ศ. 2515 เช่นเดียวกัน ดวงเดือน ศาสตรภทท์ ได้ใช้แบบทดสอบโคลซวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนระดับประถมศึกษา ปรากฏว่าแบบทดสอบโคลซสามารถวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ²

ใน พ.ศ. 2516 พิมพรรณ สมหอม ได้ใช้แบบทดสอบโคลซวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนระดับประถมเช่นกัน แต่นำผลมาเปรียบเทียบกับผลจากแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านแบบเลือกตอบ พบว่าคะแนนจากแบบทดสอบทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน และแบบทดสอบโคลซสามารถวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ³

นิรมล สถิตย์ทอง ก็เป็นผู้หนึ่งที่ทดลองนำแบบทดสอบโคลซมาไซ์ใน พ.ศ. 2516 เพื่อวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยระดับชั้น ม.ศ. 5 โดยเปรียบเทียบกับแบบทดสอบเลือกตอบซึ่งสร้างจากข้อความภาษาอังกฤษชุดเดียวกันกับแบบทดสอบโคลซ

¹J.B.Ruffner, "Using Cloze Procedure with Thai School Children : An Exploratory Study of Readability and Individual Differences in Reading," Dissertation Abstracts International 33 (December, 1972) : 2774-A.

²ดวงเดือน ศาสตรภทท์, "การศึกษาเปรียบเทียบเด็กไทยเชื้อชาติไทยกับเด็กไทยเชื้อชาติจีน เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่านกับความรู้ทางสายตาและแบบการคิดให้เหตุผลตามหลักอนุรักษของเพียเจต ในระดับ ป.1-ป.5" (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2515).

³พิมพรรณ สมหอม, "การใช้ 'วิธีการโคลซ' วัดความเข้าใจในการอ่าน."

พบว่าแบบทดสอบโคลซสามารถวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยได้ เช่นเดียวกับแบบทดสอบเลือกตอบและสามารถใช้แทนแบบทดสอบเลือกตอบได้¹

นอกจากนี้ จูรีย์ แสงแก้ว ได้ทดลองใช้แบบฝึกหัดโคลซเพื่อวัดความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาวิทยาลัยครูปีที่สองใน พ.ศ.2518 ผลปรากฏว่าแบบฝึกหัดโคลซสามารถเพิ่มคะแนนความเข้าใจในการอ่านได้²

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาวิธีการโคลซ

นอกจากวิธีการโคลซวัดความเข้าใจในการอ่านแล้ว ยังมีบุคคลต่าง ๆ ทั้งในต่างประเทศและในประเทศไทยได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาวิธีการสร้างแบบทดสอบโคลซให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่น เทย์เลอร์ ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการตัดคำในแบบทดสอบโคลซ โดยเปรียบเทียบการตัดคำทุกคำที่ 5 ไปจนถึงคำที่ 10 ผลที่ได้คือการตัดคำในช่วงต่าง ๆ กันนี้วัดความเข้าใจในการอ่านได้ไม่แตกต่างกัน³

ที่ ซี พอทเตอร์ (T.C. Potter) ได้กล่าวถึงข้อเสนอแนะจากการศึกษาวิธีการโคลซของจอห์น อาร์ บอร์มูธ (John R. Bormuth) ใน ค.ศ.1964-1965 ว่าเกณฑ์การให้คะแนนเฉพาะคำที่ถูกตรงตามต้นฉบับ (Exact words) มีประมาณ 95% สำหรับความแปรปรวนของคะแนนโคลซ ในขณะที่เกี่ยวกับการให้คะแนนตามหลัก

¹นิรมล สถิตย์ทอง, "การเปรียบเทียบแบบทดสอบโคลซและแบบทดสอบเลือกตอบในการวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ."

²จูรีย์ แสงแก้ว, "การใช้แบบฝึกหัดชนิดโคลซเพื่อวัดความเข้าใจในการอ่านสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยครูปีที่สอง" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518).

³Taylor, "Cloze Procedure : A New Tool for Measuring Readability," pp. 421-422.

ไวยากรณ์ (Grammatical correct) และตามคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำที่ถูกตองก็มีความสัมพันธ์กับการให้คะแนนเฉพาะคำที่ถูกตองค่อนข้างสูง¹

ใน ค.ศ. 1965 เอฟ.พี.กรีน (F.P. Greene) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการตัดคำประเภทต่าง ๆ และได้ให้ความเห็นในเรื่องนี้ว่าในการดัดแปลงแบบทดสอบโคลซโดยการตัดชนิดของคำให้แตกต่างกันออกไป ทำให้ค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงขึ้นจริง แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องเสียเวลาในการสร้างแบบทดสอบเพิ่มขึ้น ซึ่งไม่ตรงกับจุดประสงค์เดิมของการสร้างแบบทดสอบโคลซ²

ใน ค.ศ. 1968 ฟิลเลนบอม (Fillenbaum) พบว่าความถี่ของการตัดคำยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่าไร การเติมคำในแบบทดสอบโคลซยิ่งยากขึ้นด้วย ในทางตรงกันข้ามคะแนนที่ได้จะเพิ่มขึ้น ถาลดความถี่ของการตัดคำลง³

ผลของการศึกษานี้ไปพ้องกับผลของแมคจินไท (MacGinitie) ซึ่งโรบินสันได้นำมากล่าวเกี่ยวกับการตัดคำนี้ว่า ในกรณีที่ลดตำแหน่งของคำที่ตัดออกให้น้อยลงกว่าค่าที่ 4 คำที่จะนำมาเติมลงในช่องว่างเหล่านั้นจะต้องอาศัยซึ่งกันและกัน (Interpendent)

¹T.C. Potter, A Taxonomy of Cloze Research, Part I : Readability and Reading Comprehension (Inglewood, Calif. : SRLERD, 1968), pp. 13-15.

²F.P. Greene, "Modification of the Cloze Procedure and Change in Reading Test Performance," Journal of Educational Measurement 2 (1965) : 213-217.

³Fillenbaum, et al., "The Predictability of Words and Their Grammatical Classes as a Function of Rate of Deletion from Speech Transcript," Journal of Verbal Learning and Verbal Behavior 2 (1968) : 186-194.

หมายความว่า ผู้สอบจะทำข้อสอบไวยากรณ์ที่จะเติมคำโคลงในช่องว่างของอากัศยคำที่เติมมาก่อนซึ่งอยู่ข้างหน้าและคำที่จะเติมถัดไปข้างหลังคำที่กำลังจะเติมนั้น¹

ใน ค.ศ. 1970 อี เอฟ แรนคิน จูเนียร์ (E.F. Rankin, Jr.) ได้ทำการทดลองเกี่ยวกับการตัดคำและพบว่า การตัดคำซึ่งตัดเฉพาะคำนามและคำกริยา สามารถวัดความเข้าใจเกี่ยวกับคำและความหมายได้ดีกว่าความเข้าใจทางด้านโครงสร้างของภาษา และยังได้ค้นพบอีกว่า วิธีตัดคำโดยการสุ่มจะสามารถวัดความเข้าใจด้านโครงสร้างของภาษาได้ดีกว่าความเข้าใจเกี่ยวกับคำและความหมาย² หนึ่งในปีเดียวกันนี้ เจ คับบลิว คัลเฮน (J.W. Culhane) ก็ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการโคลงกับความเข้าใจพบว่าสำหรับข้อความที่เป็นเรื่องราวหรือประเภทคำบรรยายนั้น การตัดคำทุก ๆ คำที่ 5 ได้ผลดีที่สุด³

ใน ค.ศ. 1972 จอห์น คับบลิว ออลเลอร์ (John W. Oller) ซึ่งสนใจเกี่ยวกับการให้คะแนนในแบบทดสอบโคลง ได้พบว่า ในกลุ่มคนที่เป็นเจ้าของภาษา วิธีการให้คะแนนที่ดีที่สุดคือ การให้คะแนนเฉพาะคำที่ถูกต้องตรงตามต้นฉบับ ส่วนในกลุ่มคนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาควรรอูโละมิให้คะแนนแก่คำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำที่ถูกต้องนั้นได้ นอกจากนี้ ออลเลอร์ยังได้เสนอแนะในภายหลังที่ได้ศึกษาเพิ่มเติมอีกว่า ถ้าไม่ต้องการใช้แบบทดสอบโคลงในการวิจัยเพื่อจุดมุ่งหมายใดจุดมุ่งหมายหนึ่ง จะใช้วิธีการให้คะแนนแบบใดแบบหนึ่งในสองแบบที่กล่าวมา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้ออกแบบทดสอบว่าต้องการคะแนนนั้นเพื่อจุดประสงค์ใด ถ้าต้องการใช้แต่คะแนนรวม การให้คะแนนเฉพาะคำที่ถูกต้องจริง ๆ อาจจะเป็นที่ดีที่สุด แต่ถา

¹Robinson, "Cloze Procedure : A Review," p. 130.

²E.F. Rankin, Jr., "The Cloze Procedure-Its Validity and Utility," in Measurement and Evaluation of Reading, ed. R. Farr (New York : Harcourt, Brace, and World, 1970), p. 249.

³J.W. Culhane, "Cloze Procedures and Comprehension," The Reading Teacher 23 (February, 1970) : 410-414.

ของการดูความสามารถของผู้สอบแต่ละจุด หรือต้องการดูคำตอบของผู้สอบแต่ละคน การให้คะแนนแก่คำที่เหมาะสมแต่ไม่ตรงตามต้นฉบับก็ควรนำมาใช้ได้¹

ใน ค.ศ. 1973 เจ แอนเดอร์สัน (J. Anderson) ได้ค้นพบเกี่ยวกับการให้คะแนนว่า การให้คะแนนเฉพาะคำที่ถูกต้องจริง ๆ เป็นวิธีที่ไหลตรงกับจุดประสงค์ของแบบทดสอบโคลซมากที่สุด และยังเป็นวิธีการให้คะแนนที่ไม่น่าเบื่ออีกด้วย²

ใน ค.ศ. 1976 เอ็ม แมคเคนนา (M. McKenna) ก็ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการให้คะแนนเช่นเดียวกัน โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการให้คะแนนเฉพาะคำที่ถูกต้องตามต้นฉบับ และคำตอบที่ใกล้เคียงหรือมีความหมายคล้ายกับคำตอบจริง ปรากฏว่านักเรียนเก่งจะได้คะแนนสูงกว่านักเรียนที่อ่อนกว่าเล็กน้อย ในกรณีที่ให้คะแนนแก่คำตอบใกล้เคียงหรือมีความหมายคล้ายกับคำตอบจริง นอกจากนี้ยังพบว่าความสามารถในการใส่คำตอบได้ตรงกับคำตอบจริงของนักเรียนไม่ได้แตกต่างไปจากความสามารถในการใส่คำตอบที่ใกล้เคียงหรือมีความหมายคล้ายกับคำตอบจริงมากนัก แมคเคนนา เสนอแนะว่าในกรณีที่ต้องการความยุติธรรมสูงให้ใช้วิธีการให้คะแนนเฉพาะคำตอบจริง³

นอกจากนี้ ใน ค.ศ. 1979 ราฟาเอล เจฟเฟน (Raphael Gefen) และคณะในกระทรวงศึกษาธิการประเทศอิสราเอลได้ทดลองนำแบบทดสอบโคลซมาใช้เพื่อศึกษาว่า แบบทดสอบโคลซจะสามารถทำให้การสอบเขาสถาบันการศึกษาต่าง ๆ มีชีวิตชีวาและมีความหมายเพียงใด ตัวอย่างประชากรมาจากโรงเรียน 40 แห่ง 90 ชั้นเรียน แบบทดสอบมี 2 ฉบับ สร้างขึ้นจากหนังสือเรียน 2 เล่ม ซึ่งมีความยากง่ายใกล้เคียงกัน โดย

¹Oller, Language Tests at School, p. 372.

²J. Anderson, "English Language Teaching," Language Teaching Abstracts 6 (April, 1973) : 108.

³M. McKenna, "Synonymic versus Verbatim Scoring of the Cloze Procedure," Journal of Reading 20 (February, 1976) : 141-143.

ใช้แต่ละเล่มในการเตรียมแบบทดสอบแต่ละฉบับ เนื่องจากว่านักเรียนจะต้องทำแบบทดสอบ ทั้งสองฉบับ ฉะนั้นแบบทดสอบก็ควรจึงต้องมีรูปแบบต่างกันและต้องใช้หนังสือสำหรับ เตรียมคนละเล่ม แบบทดสอบฉบับแรกใช้วิธีเว้นคำโดยใช้อัตราตายตัว ในที่นี้ใช้ทุกคำที่ 7 ส่วนอีกฉบับหนึ่งจำนวนช่องว่างที่เว้นไว้เท่ากับชุดแรก แต่ในการตัดค่านั้นคำนึงถึงผู้สอบ เป็นสำคัญ คือตัดเฉพาะคำที่เหมาะสมกับชั้นเรียนและความสามารถของนักเรียน ปรากฏว่า นักเรียนจาก 38 แห่งใน 40 แห่งนั้นพอใจแบบทดสอบฉบับหลังและทำคะแนนได้ดีกว่าฉบับแรก แต่โดยทั่วไปแล้วนักเรียนเหล่านี้เห็นว่าฉบับแรกง่ายกว่า ยกเว้นบางคนที่ระแวงว่าช่องว่าง นั้นจะเป็นหลุมพราง เลยทำให้คิดมากไม่แน่ใจ บุคคลบางคนในคณะให้ความเห็นว่า ที่ผล ออกมาเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะแบบทดสอบชุดนี้ทำทีหลัง และนักเรียนได้เรียนรู้บางอย่างจาก แบบทดสอบอีกชุดหนึ่งที่สอบก่อนแล้ว¹

สำหรับในประเทศไทยก็มีผู้ทำการทดลองเพื่อพัฒนาวิธีการโคลซให้เหมาะสมกับ นักเรียนไทยเหมือนกัน ตัวอย่างเช่น ใน พ.ศ.2518 มีผู้ทำการทดลองอย่างน้อย 3 คน ดังจะกล่าวต่อไปนี้

ภาวนา จันทวรรณ ได้นำแบบทดสอบโคลซแบบเจาะจงตัดชนิดของคำ 4 ฉบับมา ใช้เปรียบเทียบกันในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทย ผลปรากฏว่าข้อสอบทั้ง 4 ฉบับไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ²

วิลาศลักษณ์ ชวัลลสี ได้ใช้วิธีการโคลซมาเปรียบเทียบสาระ (Information) ในตัวอักษรภาษาอังกฤษระหว่างตำแหน่งต่างกันในคำ พบว่าอักษร ณ ตำแหน่งที่ให้สาระมากที่สุดคือ พยัญชนะต้นและตัวสะกด ถ้าขาดหายไปจะทำให้ผู้สอบเติมได้ถูกต้องน้อย และเติม ได้ซำกว่าเมื่อเทียบกับตัวสระซึ่งเป็นตำแหน่งที่ให้สาระน้อยที่สุด ซึ่งเมื่อขาดหายไปก็สามารถ

¹Raphael Gefen, "An Experiment with Cloze Testing,"

English Language Testing Journal 33 (January, 1979) : 122-132.

²ภาวนา จันทวรรณ, "การใช้วิธีการโคลซแบบเจาะจงตัดชนิดของคำในการเปรียบเทียบการอ่านเอาเรื่องภาษาไทย."

เต็มใหญ่ถูกต้องไ้มากกว่าและเร็วกว่าด้วย นอกจากนี้การมีประโยชน์ไม่ช่วยให้ผู้สอบเต็มสระใดเร็วขึ้นกว่าที่ไม่มีประโยชน์¹

เตือนใจ วัฒนา ได้ทำการทดลองใช้วิธีการโคลซโดยการเปรียบเทียบแบบทดสอบเลือกตอบกับแบบทดสอบโคลซซึ่งละคำต่างกันในการวัดความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ ผลปรากฏว่า ผู้ที่ใดคะแนนจากแบบทดสอบเลือกตอบสูงหรือต่ำกว่าส่วนเฉลี่ย ก็ใดคะแนนจากแบบทดสอบโคลซสูงหรือต่ำกว่าส่วนเฉลี่ย เช่นเดียวกันและการละคำในแบบทดสอบโคลซในที่ต่างก็มีผลต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญ²

งานวิจัยเกี่ยวกับสมรรถภาพทางภาษา

เนื่องจากการทดสอบเกี่ยวกับภาษาในปัจจุบันมุ่งไปในด้านการทดสอบสมรรถภาพทางภาษาโดยส่วนรวม (Global language proficiency) ตามความคิดเห็นของ ออลเลอร์และวาเลท (Oller and Valette) ทำให้บุคคลต่าง ๆ ในวงการการสอนภาษาตื่นตัวและเห็นประโยชน์ของแบบทดสอบโคลซยิ่งขึ้น³ แทนที่จะทดลองใช้แบบทดสอบโคลซทดสอบเกี่ยวกับการอ่านอย่างเดียวหรือทำการทดสอบคุณภาพประสิทธิภาพของวิธีการโคลซแบบต่าง ๆ เท่านั้น บุคคลเหล่านี้เริ่มหันมาใช้วิธีการโคลซในการทดสอบทักษะและความสามารถทางภาษาในด้านต่าง ๆ บาง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

¹ วิลาสลักษณ์ ชวัลลดี, "การใช้วิธีการโคลซ" เพื่อเปรียบเทียบ "สระ" ในตัวอักษรภาษาอังกฤษระหว่างตำแหน่งต่างกันในตัว" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518).

² เตือนใจ วัฒนา, "การเปรียบเทียบแบบสอบชนิดเลือกตอบกับแบบสอบชนิดโคลซที่ละคำต่างกันในการวัดความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518).

³ Aitken, "Problems and Alternatives in Proficiency Testing," pp. 20-23.

ใน ค.ศ. 1974 โดแนลด์ โบเวน (Donald Bowen) ได้นำวิธีการโคลซไปใช้ฝึกความเข้าใจในการฟังและความเข้าใจในการอ่านโดยใช้ข้อความที่เป็นคำบรรยายสั้น ๆ (Lecturettes) เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการฟัง รู้จักพิจารณารูปของคำต่าง ๆ ที่ปรากฏในเนื้อความและฝึกทักษะในการเขียนด้วย โบเวนให้นักเรียนฟังเทปซึ่งมีข้อความ 2 แบบ คือข้อความที่ไม่ได้คิดแปลงเลยกับข้อความที่ดัดแปลงให้เหมาะสมกับระดับของนักเรียน นักเรียนฟังเทปแล้วก็เขียนคำที่ขาดหายไปจากข้อความลงในกระดาษ เมื่อเปรียบเทียบคะแนนจากวิธีการโคลซนี้กับคะแนนที่ได้จากการถามตอบทั้งแบบเลือกตอบและแบบถูกผิด ผลปรากฏว่านักเรียนที่ได้คะแนนดีจากวิธีการโคลซจะได้คะแนนต่ำเมื่อทำคำถาม คำตอบวัดความเข้าใจในการฟังและถาคำที่เว้นไว้จากข้อความในแบบฝึกหัดโคลซเป็นคำยาก นักเรียนมักจะไม่เติม และนักเรียนก็จะเติมคำที่เว้นไว้ในช่องว่างถัดไปไม่ได้อีก แสดงว่าคำยากที่เข้ามาแทรกอยู่มีผลต่อการติดตามเนื้อเรื่องในข้อความของนักเรียนอีกด้วย¹

ใน ค.ศ. 1977-1978 อเดดิบู โอเจอร์ินด์ (Adedibu Ojerinde) ได้ทำการทดลองใช้แบบทดสอบโคลซกับนักเรียนระดับประถมศึกษาในประเทศไนจีเรีย ซึ่งเรียนอยู่ในโรงเรียนเป็นปีที่ 4 และปีที่ 5 เพื่อศึกษาว่า แบบทดสอบโคลซจะวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาในประเทศไนจีเรียได้อย่างไร แม่นตรงเพียงใด สรุปผลได้ว่า แบบทดสอบโคลซใช้วัดสมรรถภาพในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่พูดทั้งภาษาโยรูบา และภาษาอังกฤษ (Yoruba English bilingual) ได้ดี และมีประสิทธิภาพ² อนึ่งการใช้แบบทดสอบโคลซกับนักเรียนที่พูดสองภาษา

¹ Donald Bowen, "Lecturettes for Mature Learners," English Teaching Forum 7 (January-March, 1974) : 11-12.

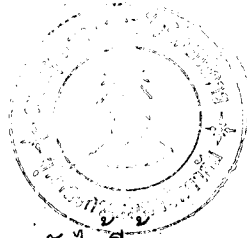
² Adedibu Ojerinde, "Cloze Tests as a Measure of English Language Proficiency among Nigerian Primary School Pupils," English Language Teaching Journal 35 (October, 1980) : 62-66.

(Bilingual) นี้ ชาร์ล อี. ออสกู๊ด และโทมัส เอ. ซีเบ็ค (Charles E. Osgood and Thomas A. Sebeok) ได้เคยเสนอแนะให้ทดลองใช้แบบทดสอบโคลงหาความสัมพันธ์ระหว่างภาษาที่สองและภาษาของผู้เรียนไว้ เมื่อ ค.ศ. 1965¹

ใน ค.ศ. 1980 ราฮายู ฮิเดยัท (Rahayu Hidayat) ได้ทดลองนำวิธีการโคลงมาใช้ในการทดสอบภาษาฝรั่งเศสเพื่อศึกษาว่าจะให้ทดสอบความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ได้ดีเพียงใดและวิธีการโคลงจะใช้ได้ในการทดสอบความเข้าใจและความสามารถในการอ่านเท่านั้น หรือว่ารวมทั้งความเข้าใจในการเขียนตลอดจนความเข้าใจในการพูดด้วย แบบทดสอบมี 2 ฉบับ คือแบบทดสอบโคลงและแบบสอบสัมภาษณ์ ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นปีที่ 3 ผลปรากฏว่านักศึกษาทำคะแนนจากแบบสอบสัมภาษณ์ได้ดีกว่าแบบทดสอบโคลง ซึ่งผู้ทำการศึกษาได้ให้ความเห็นว่าอาจจะเป็นเพราะแบบสอบสัมภาษณ์ไม่มีปัญหาทางด้านภาษามาก และนักศึกษาเหล่านี้เรียนภาษาฝรั่งเศสด้วยภาษาพูด (Oral language) ฉะนั้นเมื่อต้องให้ความสามารถในการอ่านและเขียนในการทำแบบทดสอบโคลง จึงทำไม่ได้ดี อย่างไรก็ตามผู้ศึกษาได้สรุปว่า ในการทดสอบสมรรถภาพรวมในการใช้ภาษา หรือความสามารถในการสื่อสาร ชนิดของแบบทดสอบรวม (Integrative tests) ที่จะใช้นั้นไม่สำคัญ ตัวอย่างเช่น การทดสอบโดยใช้การเขียนตามคำบอก (Dictation) ก็ไม่สามารถจะแยกการทดสอบทักษะในการรับหรือเข้าใจ (Receptive skill) ออกจากการแสดงออก (Productive skill) หรือ แยกภาษาพูด (Oral language) ออกจากภาษาเขียน (Written language) ได้²

¹ Charles E. Osgood and Thomas A. Sebeok, Psycholinguistics: a survey of theory and research problems (Bloomington : Indiana University Press, 1965).

² Rahayu Hidayat, "Cloze Test as a Measure of Communicative Competence," paper presented at the Regional Seminar on Evaluation and Measurement of Language Competence and Performance, SEAMEO Regional Language Centre, Singapore, 21-25 April 1980.

ใน ค.ศ. 1980 เซนเคียวกันไคมีผู้ทดลองนำวิธีการโคลงมาใช้ทดสอบความสามารถในการเขียน คือ ไอรีน บรอสนาฮาน และเจนิส นิวโลบ (Irene Brosnahan and Janice Neuleib) บุคคลทั้งสองได้แยกการทดลองเป็น 2 โครงการที่มหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ (Illinois State University) โครงการแรกเกี่ยวกับการทดลองเกี่ยวกับการรวมประโยค (Sentence combining) ซึ่งทำขึ้นในปี ค.ศ. 1978 ผู้ศึกษาได้สร้างแบบทดสอบโคลงเพื่อใช้ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Pre-and post-test) โดยใช้ร่วมกับแบบทดสอบอีกฉบับหนึ่งซึ่งเป็นแบบขอเขียน (Essay) จุดประสงค์ของโครงการนี้คือ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบทั้งสอง อีกโครงการหนึ่งเป็นแบบทดสอบพื้นฐานความรู้ (Placement testing) ของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เข้ามาศึกษาในฤดูใบไม้ร่วง ปี ค.ศ. 1979 แบบทดสอบโคลงใช้ฉบับเดิม นอกจากนี้ยังมีแบบทดสอบขอเขียนและแบบทดสอบปรนัย (Objective test) ผลของการทดลองปรากฏว่าในโครงการแรกความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบทั้งสองไม่ค่อยสูงนัก ทั้งนี้อาจจะเกิดจากขอบกพรองต่าง ๆ ในการทดลอง ส่วนในโครงการหลัง ผลที่ได้ก็น่าเป็นที่พอใจ ความแตกต่างของความสามารถในการเขียนของนักศึกษาแต่ละกลุ่มปรากฏชัดเจน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่านักศึกษาเหล่านี้เป็นชาวต่างประเทศ ส่วนนักศึกษากลุ่มทดลองในโครงการแรกเป็นเจ้าของภาษา ความแตกต่างของความสามารถจึงไม่ปรากฏเด่นชัด ดังนั้นผู้ทำการทดลองจึงสรุปว่าแบบทดสอบโคลงเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการทดสอบพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษเพื่อแยกระดับต่าง ๆ ของสมรรถภาพในการเขียนของนักศึกษา¹

¹Irene Brosnahan and Janice Neuleib, "The Cloze Test as a Measure of Writing Ability," paper presented at the Regional Seminar on Evaluation and Measurement of Language Competence and Performance, SEAMEO Regional Language Centre, Singapore, 21-25 April 1980.

ใน ค.ศ. 1981 อาร์เทอร์ ฮิวส์ (Arthur Hughes) ได้ทดลองใช้วิธีการโคลซ
ในการทดสอบความสามารถในการพูด (Oral ability) ของนักศึกษาชาวต่างประเทศ
64 คน โดยใช้แบบทดสอบ 3 ฉบับ ฉบับแรกทำเป็นแบบทดสอบโคลซในรูปแบบสนทนา ใช้วิธี
บันทึกเสียงการสนทนาระหว่างบุคคล 3 คน ซึ่งเป็นเจ้าของภาษา คือ มารดาของผู้ทำการ
ศึกษา ภรรยาและบุตรสาวอายุ 4 ขวบ ในระหว่างบุคคลทั้งสามนี้ ภรรยาของผู้ทำการศึกษา
เท่านั้นที่ทราบว่าจะมีการบันทึกเสียง การสนทนาเป็นไปอย่างมีชีวิตชีวาและเป็นธรรมชาติที่สุด
หลังจากนั้นผู้ทำการศึกษาก็นำเอาบทสนทนานั้นมาสร้างเป็นแบบทดสอบ โดยปล่อยให้ตรงแรก
ของการสนทนาเป็นไปอย่างสมบูรณ์ก่อนสักกระยะหนึ่ง แล้วทำการตัดหรือลบคำพูดออกทุก ๆ
คำที่ 7 มีทั้งหมด 128 ข้อ แบบทดสอบนี้เรียกว่า "Conversational Cloze" แบบ
ทดสอบฉบับที่สองเป็นแบบทดสอบที่จะนำมาเปรียบเทียบกับแบบทดสอบฉบับแรก มีลักษณะเป็น
แบบทดสอบโคลซชนิดที่เป็นข้อเขียน (Prose cloze) เรื่อง "What is a College"
ที่ เจ. คัมบิว ออลเลอร์ และ ซี. เอ. คอนราด เคยทำวิจัยไว้จำนวน 100 ข้อ ส่วนอีก
ฉบับหนึ่งเป็นภาคแรก (Part I) ของแบบทดสอบมาตรฐาน ซึ่งจัดทำขึ้นโดยมหาวิทยาลัย
แห่งเอดินเบออร์ก (University of Edinburgh) ลักษณะเป็นแบบทดสอบเลือกตอบสำหรับ
ทดสอบการฟัง (Listening) ผลของการทดลองปรากฏว่า ฉบับแรกใช้วัดความสามารถใน
การพูดของนักศึกษาได้ดีกว่าฉบับที่ 2 และฉบับที่ 2 กับฉบับที่ 3 ใช้วัดความสามารถในการ
พูดได้เท่าเทียมกัน¹

ใน ค.ศ. 1981 เซนเคียวกัน โจนคอลลฟิลด์ และ วิลเลียม ซี สมิธ (Joan
Caulfield and William C. Smith) ได้นำเอาแบบทดสอบโคลซมาใช้สอบ
สมรรถภาพในการใช้ภาษาสเปนของนักเรียน โดยใช้ให้นักเรียนชาย 28 คน ซึ่งเพิ่งเสร็จสิ้น
การเรียนภาษาสเปนระดับ 2 จากโรงเรียนราษฎร์แห่งหนึ่ง ในรัฐมิสซูรี (Missouri)
เป็นตัวอย่างประชากร แบบทดสอบมีอยู่ 4 ชุด คือ ชุดที่ 1 เป็นแบบทดสอบโคลซซึ่งสร้างขึ้น

¹ Arthur Hughes, "Conversational Cloze as a Measure of Oral Ability," English Language Teaching Journal 35 (January, 1981) : 161-168.

โดยการเลือกเอาข้อความในหนังสือเรียนของชั้นปีที่ 2 มาตัดคำออกทุก ๆ คำที่ 7 ยกเว้น แต่ประโยคแรกและประโยคสุดท้าย ชุดที่ 2 เป็นแบบทดสอบลดความซ้ำซ้อน (Reduced redundancy test or noise test) ซึ่งบันทึกเสียงไว้อ่านให้นักเรียนเขียนตาม (Dictate) ชุดที่ 3 เป็นแบบทดสอบของสมาคมภาษา (Modern Language Association Cooperation Foreign Language Tests) หรือ MLA Tests มีลักษณะเป็นแบบจุลภาษา คือแยกทดสอบทักษะต่าง ๆ ออกเป็นด้าน ๆ ไป และชุดสุดท้าย เป็นแบบสอบสัมภาษณ์ ผลสรุปของการทดลอง คือแบบทดสอบโคลซและแบบทดสอบลดความซ้ำซ้อนสามารถใช้แทนแบบทดสอบ MLA ได้ และแบบทดสอบลดความซ้ำซ้อนสามารถใช้แทนแบบสอบสัมภาษณ์ได้¹

สำหรับในประเทศไทยนั้นการทดลองใช้แบบทดสอบโคลซวัดสมรรถภาพรวมทางภาษายังไม่มีผู้ใดทำไว้เลย ส่วนมากใช้วัดความสามารถในการอ่าน ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการโคลซทั้งในประเทศและต่างประเทศยอมแสดงให้เห็นว่า แม่วิธีการโคลซนี้จะเข้ามาสู่วงการภาษาเป็นเวลานานเกือบ 30 ปีแล้ว แต่ก็ยังมีผู้ทำการศึกษาและปรับปรุงอยู่เรื่อย ๆ ให้มีประสิทธิภาพเพื่อการทดสอบในขอบข่ายที่กว้างขวางขึ้น ทั้งนี้จุดประสงค์คือ ให้การเรียนการสอนภาษาประสบความสำเร็จนั่นเอง ฉะนั้นจึงเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะทำการศึกษาให้กว้างขวางต่อไปอีก โดยเฉพาะในประเทศไทย ซึ่งการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศยังไม่ได้รับความสำเร็จเท่าที่ควร

---

¹Joan Caulfield and William C. Smith, "The Reduced Redundancy Test and the Cloze Procedure as Measures of Global Language Proficiency," The Modern Language Journal 65 (Spring, 1981) : 54-57.